

Hồi 2

Bá Giả Công Tử

Anh mắt Bội Ngọc quét nhanh một vòng. Nàng nhận ra bốn phía đều có một tên diện mạo hung hiểm bao quanh nàng, trên ngực áo thêu một con rồng đỏ chói.

Bội Ngọc trợn mắt, quát lớn:

- Các người thuộc Hỏa Long Bang, tại sao dám ngăn đường, cản lối ta?

Gã râu xồm lên tiếng:

- Võ Lâm Ngũ Phái đã đến lúc suy tàn, chỉ còn Hỏa Long Bang và Linh Sơn Phái. Lục bang chủ quyết định triệt hạ phái Linh Sơn, mẹ người cũng bị bắt đi rồi. "Diệt thảo trừ căn", nên bọn ta vâng lệnh bắt người về Hỏa Long Bang, chờ Lục bang chủ phát lạc.

Nghe nói tới cha mẹ, Bội Ngọc trào dâng mối hờn căm sôi sục trong lòng. Nàng dựng song thủ xuất chiêu Lôi Hồ Khai Môn đẩy ra hai luồng kinh mạch mạnh như vũ bão.

Gã râu xồm cũng vội tung chưởng đối địch.

"Bùng..."

Cả hai đều bật lùi hơn hai trượng, thân hình gã râu xồm chao đảo, hai khóe mép rỉ máu. Bội Ngọc cũng chấn động toàn thân, nhưng trụ bộ giữ ngay được thế quân bình, quét tia mắt lạnh lùng nhìn các đối thủ.

Lão già búi tóc ngược thét to:

- Tứ Đại Đường Chủ, hãy nhất tề thu nạp xú nữ này.

Lập tức những cánh tay di động, sóng chưởng ầm ầm xô tới, kinh khí mịt mờ, đá bay, cây đổ.

Bội Ngọc tung mình lên cười trên sóng chưởng của đối phương. Song thủ xòe ra, nàng đẩy xuống một chiêu Phi Hồ Tầm Long, vận dụng mười thành công lực.

"Bình, Bình..."

Tiếng nổ rung chuyển núi rừng, những thân người tung vọt lên như xác pháo.

Đấu tràng vừa lặng yên, hai thi thể mang dấu “Rồng đỏ” đã nát nát trên cỏ úa vàng.

Bội Ngọc trụ vững trên một mỏm đá, trong lúc hai đối thủ còn lại trở mắt nhìn nàng. Tia nhìn của chúng đầy ngạc nhiên, kinh hãi.

Lão già búi tóc ngược còn sống sót, lão khoát tay, hô lớn:

- Bang chúng, tiến lên mau.

Từ sau rặng tùng, Bội Ngọc thấy lộ nhố vài chục tên cầm đao kiếm xông ra. Nàng trừng mắt, bình tĩnh sẵn sàng đối phó, nhưng không ngờ một đạo kinh phong lạnh như băng đã ập đến từ phía sau lưng nàng. Đao hàn khí ào ào với sức mạnh khủng khiếp quật cô gái ngã sấp. Tâm thần nàng như sắp hôn mê, nhưng nàng vẫn còn nhìn thấy trước mắt nàng lập lòe rùng đao, ánh kiếm, sẵn sàng xông vào nàng bằm chặt.

Bỗng một tiếng thét vang lên:

- Lũ chuột kia, tụi bay khó sống.

Hai làn thanh quang biếc ngời xẹt xuống, cùng với một bóng đen vụt hiện giữa cục tràng.

Nhiều tiếng rú vang lên:

- Trời, Thánh Ảnh Ma Công...

Những bóng người vụt biến dạng trong rừng tùng giữa lúc một bàn tay chớp lấy nàng. Cảm nhận cuối cùng của nàng là được một người ôm xốc và phi hành vùn vụt với trình độ khinh công thượng thừa.

Tình trạng vô thức không biết kéo dài bao lâu... Rồi cơ thể Bội Ngọc nóng dần lên.

Nàng từ từ tỉnh lại, hé mắt nhìn và nhận ra một người đang truyền nội lực cho nàng.

Bội Ngọc ngồi nhồm dậy.

Nàng kinh ngạc kêu:

- Bá Giả công tử...

Gã trai mặc áo bào đen thu song thủ về, đôi mắt gã sáng lên:

- Hay quá, Dương tiểu thư đã tỉnh lại.

Bội Ngọc đảo mắt nhìn quanh:

- Trời ơi, ta ở đâu đây?

Giương mặt Bá Giả vẫn nghiêm trang:

- Nàng đang ở Thiên Ma Cốc. Nhưng cũng như ở nhà nàng. Dương tiên bối nằm kia.

Nhìn theo ngón tay Bá Giả công tử, Bội Ngọc bỗng lao tới một thi thể đã phủ vải trắng tới ngực, đặt nằm trên chiếc thạch sàng.

Tiếng nàng nức nghẹn:

- Phụ thân...

Nàng úp mặt vào ngực cha già khóc ngất.

Một lát sau, bàn tay Bá Giả công tử đặt lên vai nàng, giọng gã thật dịu dàng, trầm cảm:

- Dương chương môn đã qui thiên. Tang lễ sẽ cử hành, mỗi tử thù sẽ báo phục. Nhưng trước mắt tiểu thư còn phải lo cho từ mẫu nữa...

Bội Ngọc bâng hoàng ngược mặt lên:

- Thân mẫu... mẹ ta đâu?

Ngón tay gã công tử hướng về góc thạch động. Bội Ngọc nhìn rõ Dương phu nhân đang ngồi trên nệm gấm.

Nàng vội vàng chạy tới ôm chầm lấy bà:

- Ôi, thân mẫu, lạy trời, mẹ tôi vẫn an toàn.

Nhưng Bội Ngọc lại ngạc nhiên. Nàng thấy Dương phu nhân vẫn ngồi yên, bất động... Mắt bà lạnh lùng ngơ ngác nhìn nàng như ngó một người xa lạ, chẳng chút cảm tình.

Bội Ngọc kinh ngạc kêu lên:

- Mẹ... Mẹ ơi, mẹ làm sao vậy? Mẹ không nhận ra con ư?

Tiếng nói của Bá Giả lại dịu dàng sau lưng nàng:

- Tiểu thư, xin hãy bình tĩnh...

Bội Ngọc quay ngoắt lại:

- Bình tĩnh sao được... Mẹ tôi dường như mất trí rồi.

Giọng Bá Giả vẫn êm như ru:

- Tiểu thư đừng lo ngại. Phu nhân quá xúc động bởi cái chết thảm khốc của lệnh công nên tâm thần bất định. Căn bệnh này dễ chữa thôi. Việc quan trọng là ta phải đối phó ngay với kẻ thù của tiểu thư.

Bá Giả khéo léo dùng chữ “ta”, ngụ ý đứng hẳn bên cạnh Bội Ngọc để hành động.

Ánh mắt Bội Ngọc bối rối:

- Kẻ thù của tôi?

Bá Giả gạt nhanh:

- Cha con Lục Siêu Quần chính là kẻ thù của tiểu thư đó.

Cô gái lắc đầu:

- Tôi không thể ngờ... Lục chuồng môn...

Gã công tử nhếch mép nham hiểm:

- Tiểu thư còn nghi ngờ gì nữa trước những sự kiện quá rõ ràng. Hiện nay Võ Lâm Ngũ Phái: Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Côn Luân và Hoa Sơn đang lúc suy vi. Hỏa Long Bang của Lục Siêu Quần và Linh Sơn Phái của thân phụ tiểu thư nổi lên, oai chấn quần hùng. Để chiếm ngôi vị độc bá võ lâm. Lục Siêu Quần đã không ngần ngại hành thủ tàn độc với lệnh công, nhằm tiêu diệt phái Linh Sơn. Lão còn thâm độc âm toán cả phu nhân và tiểu thư. Chính tại hạ đã kịp thời giải cứu phu nhân trong tay Trần Gia Nam, sư đệ Lục Siêu Quần, dẹp tan Hỏa Long Bang để bảo vệ di thể lệnh công và đưa tiểu thư về bản cốc an toàn.

Lời nói của tên Bá Giả công tử nghe ra hợp lý, so với những sự việc vừa xảy ra, làm Bội Ngọc xúc động.

Nàng cảm kích cúi đầu:

- Đa tạ công tử đã ra tay bảo hộ gia quyến tiểu nữ.

Bá Giả lệ miệng:

- Ôi, tiểu thư chớ bận tâm. Nếu tiểu thư hiểu được cảm tình của tại hạ đối với tiểu thư sâu nặng biết chừng nào. Lẽ ra tại hạ phải sớm ngăn chặn được bàn tay tàn độc của Lục Siêu Quần.

Bội Ngọc cảm hờn tốt độ:

- Tiểu nữ nhất quyết tìm cho được lão Lục trả thù cho thân phụ.

Bá Giả công tử âm hiểm:

- Việc này tại hạ phải hợp sức với tiểu thư, bởi bang chủ Hỏa Long Bang không phải tầm thường.

Bội Ngọc gật đầu:

- Tất nhiên tiểu nữ còn phải nhờ cậy công tử rất nhiều. Nhưng gã con trai lão Lục thì tiểu nữ đã đánh chết trên sườn núi rồi.

Bá Giả tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Tiểu thư đã đánh chết Lục Siêu Quang?

- Đúng vậy, chỉ thi triển mấy chiêu Lôi Hồ Công, tiểu nữ đã đánh gục hắn rồi.

- Tại hạ e rằng hắn chưa chết đâu.

- Công tử bảo sao?

- Tại hạ đến sườn núi đưa di thể lệnh công về đây, tại hạ không thấy thân xác Lục Siêu Quang đâu cả.

Bội Ngọc nhíu đôi mày liễu:

- Vậy hắn là thuộc hạ của họ Lục đã đưa cái xác chết ấy về Hỏa Long Bang rồi.

Bá Giả gật gù:

- Ta truy tầm Lục Siêu Quần sẽ biết sự thật về Lục Siêu Quang. Bây giờ ta phải cử hành tang lễ lệnh công trước đã. Sau đó tại hạ sẽ cùng tiểu thư lên đường phục hận.

Nghe Bá Giả nhắc đến cha già, Bội Ngọc đau đớn đi tới bên thi hài Dương chuồng môn. Sau lưng nàng Bá Giả say đắm nhìn theo thân thể mềm mại uyển chuyển của cô gái... và hắn nở nụ cười thâm đắc ý.

- o O o -